

Arrest

nr. 90 638 van 29 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 25 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Annik HAEGEMAN loco advocaat Zouhaier CHIHAOUI en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste relaas, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U verklaart een Kameroens staatsburger te zijn van Bakweri afkomst. U werd geboren op 11 april 1989 te Buea. U studeerde aan de universiteit van Yaounde toen u in januari 2011 de Amerikaan J.M. leerde kennen in een bar. Na een tijdje begonnen jullie een homoseksuele relatie. Jullie spraken regelmatig af bij u thuis. Omwille van het luidruchtige gedrag van uw partner tijdens uw vrije partijen kregen uw burens het vermoeden dat u homoseksueel was en werd de politie ingelicht. Op 10 juni 2011 viel de politie bij u binnen terwijl u aan het vrijen was met uw partner. U en J. werden meegenomen naar het politiecommissariaat en in aparte cellen geplaatst. U hebt sindsdien niets meer van J. vernomen. Toen u ondervraagd werd door de politiecommissaris gaf u te kennen dat u homoseksueel was en dat J.

uw geliefde was. U werd vier maanden vastgehouden en mishandeld. Toen u naar het ziekenhuis werd overgebracht om behandeld te worden voor uw verwondingen kocht uw vader de politieagent die u bewaakte om en kon u uit het ziekenhuis ontsnappen. Nadat u hersteld was van uw verwondingen ging u studeren aan de universiteit van Douala. Aan de universiteit van Douala richtte u in december 2011 een studiegroep genaamd 'brotherhood' op voor mannelijke studenten met de bedoeling op termijn homoseksualiteit te introduceren in deze groep. Nadat u in januari 2012 homoseksualiteit in de groep aanbracht verlieten sommige leden de groep en gingen er geruchten rond over de 'brotherhood'. Op 29 februari 2012 hadden jullie met de groep een samenkomst op de campus. De vice-rector en enkele medewerkers van de universiteit kwam naar jullie samenkomst en sprak jullie aan over het feit dat er geruchten rondgingen dat jullie homoseksueel waren. Onder druk gaven sommige leden toe dat ze homoseksueel waren en jullie werden meegenomen naar de universiteitsbibliotheek. U probeerde met hen te praten door te stellen dat iedereen vrij is om zijn leven te leiden zoals ze willen. Dit vond geen gehoor. De politie werd gebeld en jullie werden gearresteerd en meegenomen naar het politiekantoor. Sindsdien heeft u niets meer vernomen van de andere leden van de 'brotherhood'. U werd één maand en drie weken vastgehouden en mishandeld. Toen uw vader u kwam bezoeken in het commissariaat liet de politiecommissaris aan uw vader weten dat ze wisten dat u reeds voor gelijkaardige feiten was gearresteerd in Yaounde en dat uw zaak daarom problematisch was. Uw vader regelde met behulp van de politiecommissaris uw ontsnapping uit het politiecommissariaat van Douala. Op 6 mei 2012 verliet u Kameroen met behulp van een vriend van uw vader. Op 7 mei 2012 kwam u aan in België waar u asiel vroeg. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: een originele geboorteakte, een medisch attest in verband met opgelopen verwondingen, een steunbrief van uw vader inzake uw problemen ten gevolge van uw homoseksualiteit, geattesteerd door een advocaat van het hooggerechtshof van Kameroen en twee studentenkaarten van de universiteit van Yaounde en van Douala.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het voorzichtigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 1, A (2) van het internationaal verdrag betreffende de status van de vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenconventie), van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het EVRM.

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal in casu worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR,

Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Er dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking genomen kan worden.

Er dient immers vastgesteld te worden dat u de oorzaak van de door u aangehaalde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade, namelijk uw homoseksualiteit niet aannemelijk heeft gemaakt.

Ten eerste kunnen bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw homoseksuele geaardheid.

Op de vraag hoe u begreep dat u anders was stelde u dat er nooit een connectie heeft bestaan tussen u en meisjes en dat u zelfs een moeilijk contact had met uw jongere zussen (CGVS gehoorverslag p.14). Ook weigerde u om in de les met meisjes aan dezelfde lessenaar te zitten (CGVS gehoorverslag p.14). Frappant hierbij is de vaststelling dat u verklaarde dat de directie van de middelbare school, en via hen uw vader, vermoedden dat u homoseksueel was omdat u weigerde bij meisjes te zitten (CGVS gehoorverslag p.14). Op de vraag welke gevoelens het teweeg bracht toen u als adolescent merkte dat uw leeftijdsgenoten interesse hadden in meisjes terwijl uw voorkeur uitgaat naar jongens kon u enkel zeggen dat dat u niet stoorde of interesseerde en dat iedereen zijn eigen leven leidt (CGVS gehoorverslag p.15). Toen u daarna de vraag werd gesteld wat, gezien de homofobie in uw land, u dacht op het moment toen u ontdekte dat u homoseksueel was antwoordde u laconiek dat u daar nooit over nagedacht heeft en verder stelde u: ‘Ik ga ervoor. Wat er ook van zij als het leven is, leven en als het dood is, dood. Het zij zo.’ (CGVS gehoorverslag p.14). Het feit dat u uw homoseksualiteit koppelt aan een afkeer van meisjes en dat u als adolescent in een homofobe maatschappij als de Kameroense (zie informatie administratieve dossier) uw pas ontdekte homoseksuele voorkeur niet als meer problematisch zou hebben ervaren komt weinig doorleefd over.

Ten tweede legde u bedenkelijke verklaringen af met betrekking tot het aanknopen van homoseksuele relaties.

Wat betreft u relatie met J.M. stelde u dat hij gewoon op u afgestapt kwam toen u koffie aan het drinken was in een bar en dat jullie na een gesprek telefoonnummers uitwisselden. Na een tijd zou jullie vriendschap in een liefdesrelatie overgegaan zijn (CGVS gehoorverslag p. 10). Hoewel u verklaarde dat jullie veel contact hadden en meer dan vijf maanden samen waren kon u niet meer zeggen dat hij een Amerikaan van 30 jaar is die voor het Peace Corps werkt. Dat hij een broer en een zus heeft, dat hij katholiek is en dat hij een collega heeft die Philip heet (CGVS gehoorverslag p.10-11). Nadat jullie beide opgepakt werden heeft u niets meer van hem vernomen en op de vraag of u nog geprobeerd heeft contact op te zoeken antwoordde u dat dat niet lukt omdat u geen Facebook-account heeft (CGVS gehoorverslag p.11). Door uw gebrekkige kennis over uw beweerd partner en uw desinteresse in zijn lot weet u bijgevolg niet te overtuigen dat u een homoseksuele relatie had met J.M..

Verder verklaarde u dat de leden van uw groep 'brotherhood' niet wisten dat u homoseksueel was (CGVS gehoorverslag p.17). Gevraagd naar hoe u homoseksualiteit introduceerde in de groep die u opgericht had stelde u dat u eerst uw geliefde, N.G., overtuigd had omdat u ergens moest beginnen om het in de groep te kunnen brengen (CGVS gehoorverslag p.15). Opnieuw gevraagd hoe u uw geliefde dan overtuigd zou hebben kwam u niet verder dan te zeggen dat hij uw geliefde is (CGVS gehoorverslag p.15). Gevraagd naar hoe jullie relatie dan begonnen zou zijn antwoordde u dat het heel simpel was, dat jullie regelmatig uitgingen en dat u hem duidelijk maakte dat er niets mis is met homoseksualiteit (CGVS gehoorverslag p.15). Op de vraag hoe u erachter bent gekomen dat dat N.G. homoseksueel was, stelde u dat hij geen homoseksueel was maar dat u hem overtuigd had om homoseksueel te zijn (CGVS gehoorverslag p.15). Op de vraag hoe u daarna met uw geliefde homoseksualiteit introduceerde in de 'brotherhood' kwam u niet verder dan te zeggen 'beetje per beetje, één persoon per keer' (CGVS gehoorverslag p.16). Nogmaals gevraagd hoe u dat dan juist duidelijk maakte aan elke persoon gaf u geen antwoord. Bij het expliciet herhalen van de vraag gaf u aan dat u hen meenam om jullie te amuseren, dat u dingen deed om affectie te laten groeien en hen liet verstaan dat er niets mis is met homoseksualiteit (CGVS gehoorverslag p.16). Op de vraag of u wist dat de andere leden van de groep homoseksueel waren stelt u dat u van hen homoseksuelen gemaakt hebt ook al waren ze het niet (CGVS gehoorverslag p.16). Dergelijke verklaringen met betrekking tot het aangaan van homoseksuele relaties en uw overtuiging dat u de seksuele voorkeur van mensen zou kunnen sturen is compleet ongeloofwaardig.

Ten derde kunnen er vragen gesteld worden bij de houding van uzelf en uw vader tegenover uw beweerde homoseksuele geaardheid binnen de Kameroense maatschappij.

U verklaarde dat u bij uw eerste arrestatie aan de commissaris in het politiecommissariaat van Yaounde declareerde dat u trots was homoseksueel te zijn en dat Jean, de man waarmee u betrapt was, uw geliefde was (CGVS gehoorverslag p. 10). Ook vlak voor uw tweede arrestatie pleitte u publiekelijk voor homoseksualiteit voor de vice-rector en zijn gevolg (CGVS gehoorverslag p.12). Dergelijke verklaringen komen weinig geloofwaardig over. Als er u al een zeer sterk activisme ten voordele van homoseksualiteit toegedicht kan worden is het weinig realistisch dat u dat zo zou uiten en is het verder verbazingwekkend dat u geen namen kent van 'gay activists' in Kameroen of namen van NGO's die begaan zijn met homoseksuelen in Kameroen (CGVS gehoorverslag p.18). Ook het feit dat uw vader, gezien het homoseksuele stigma in Kameroen, probleemloos uw homoseksualiteit aanvaardde (CGVS gehoorverslag p.15), voor u kwam pleiten bij de vice-rector van de universiteit van Douala terwijl deze wist dat u homoseksueel was (CGVS gehoorverslag p. 12) en u tot tweemaal hielp ontsnappen uit de gevangenis komt weinig realistisch over. Frappant is verder dat u verklaarde dat uw vader een winkel heeft, een sociaal persoon is en nooit problemen heeft gekend omwille van u (CGVS gehoorverslag p.17). Dergelijke verklaringen zijn weinig geloofwaardig temeer u zelf verklaarde dat de Kameroense gemeenschap zeer negatief staat tegenover homoseksualiteit en dat homoseksualiteit bij wet strafbaar is met een gevangenisstraf tot vijf jaar (CGVS gehoorverslag p. 16).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweerde homoseksuele geaardheid. Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Volledigheidshalve dient aangestipt dat u verklaarde dat u nooit enig document in eigen handen had toen u de grenscontrole in de luchthaven te België passeerde maar dat de smokkelaar het woord voerde en de documenten bijhield (CGVS gehoorverslag p.6). Uw verklaringen hieromtrent zijn in tegenstrijd met de informatie waarover het CGVS beschikt, waaruit blijkt echter dat elke persoon zijn / haar identiteitsdocumenten individueel en persoonlijk moet laten controleren (zie administratief dossier).

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

In het kader van uw asielaanvraag legde u een steunbrief van uw vader neer waarin hij uw problemen in Kameroen bevestigt. Bij dit document kunnen volgende bemerkingen gemaakt worden. Waar u verklaarde dat u op 10 juni 2011 samen met J.M. werd opgepakt en niet weet wat er daarna met hem gebeurd is (CGVS gehoorverslag p.12), weet uw vader blijkbaar wel dat hij geslagen en gemarteld zou zijn in detentie. Ook is het weinig geloofwaardig dat uw vader een brief waarin openlijk uw beweerde homoseksualiteit wordt besproken heeft laten legaliseren door een 'advocate & solicitor of the supreme

court of Cameroun' gezien het sociale stigma op homoseksualiteit in Kameroen. Dit klemmt des te meer nu u verklaart dat uw vader een sociaal persoon is en nooit problemen heeft gekend omwille van u (CGVS gehoorverslag p.17). Daarnaast legde u een originele geboorteakte en een originele 'application receipt' (N° 1074114081) van uw identiteitskaart neer. Deze documenten spreken zich uit over uw identiteit waaraan niet wordt getwijfeld. Verder legde u twee studentenkaarten neer: één van de universiteit van Yaounde en één van de universiteit van Douala. Deze lidkaarten tonen aan dat u school heeft gelopen aan deze universiteiten maar zijn geen bewijs van de door u beweemde problemen. Ten slotte legde u een medisch attest neer in verband met een medisch onderzoek uitgevoerd op 21 maart 2012 in Douala. Dit attest verwijst naar opgelopen verwondingen maar staft geenszins uw beweemde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.6. Verzoeker stelt dat het bepalen van de homoseksuele geaardheid een cruciaal element is voor de bepaling van de vluchtelingenstatus, dat dit op zoveel mogelijk elementen moet steunen aangezien de toekenning van de vluchtelingenstatus rechtstreeks verbonden is aan de bepaling van de seksuele geaardheid van de betrokkene, dat uit de bestreden beslissing volgt dat zijn homoseksualiteit ongeloofwaardig werd geacht op basis van subjectieve gronden en gebaseerd is op de indruk en de voornemens van de interviewer zonder dat dit verifieerbaar is.

2.6.1. In eerste instantie stelt de Raad vast dat verzoeker zich niet verzet tegen het ongeloofwaardig bevinden van verzoekers verklaringen omtrent zijn relatie met J.M., aangezien de motieven desbetreffend in het verzoekschrift ongemoeid worden gelaten. Deze blijven dan ook onverminderd overeind, nu blijkt dat ze steun vinden in het administratief dossier en pertinent zijn bij het beoordelen van de vervolgingsvrees.

2.6.2. Het weze voorts herhaald dat de bewijslast bij het indienen van een asielaanvraag bij de aanvrager berust, die zijn seksuele geaardheid kan aantonen door het afleggen van waarachtige en doorleefde verklaringen. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven waarom zij van oordeel is dat verzoekers beweemde homoseksualiteit niet aannemelijk is gemaakt, met name omdat hij zijn verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van zijn geaardheid weinig doorleefd en niet plausibel overkwamen, hij bedenkelijke verklaringen aflegde met betrekking tot het aanknopen van homoseksuele relaties en zijn houding en die van zijn vader tegenover zijn vermeende homoseksuele geaardheid binnen de Kameroense maatschappij. De uiteenzetting van deze motieven berust op de verklaringen die verzoeker aflegde in het licht van de situatie in de homofobe maatschappij waarin hij leefde en vinden steun in het administratief dossier. Dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt: verzoeker werd in de gelegenheid gesteld om zijn verklaringen af te leggen in het bijzijn van zijn raadslieden met behulp van een tolk. Bovendien kreeg hij ook de kans om desgevallend bewijskrachtige gegevens voor te brengen. Na een individuele beoordeling van alle elementen uit het dossier en de landeninformatie die voorlag, is de verwerende partij tot haar conclusie gekomen dat de aanvraag moet worden geweigerd. Verzoeker toont niet aan dat in hoofde van de verwerende partij een vooringenomenheid zou bestaan die zou leiden tot een beoordeling van de asielaanvraag los van de gegevens zoals ze voorliggen in het dossier en die dus verifieerbaar zijn. Hij kan dus niet worden gevolgd waar hij stelt dat een vernietiging zich opdringt om het verhoor over te laten doen door een andere dossierbeoordelaar.

2.6.3. Verzoeker stelt dan wel dat geen tegenstrijdigheden konden worden vastgesteld tussen zijn verschillende verklaringen en dat er geen tegenstrijdigheden zijn vastgesteld tussen zijn verklaringen en de algemeen gekende feiten, maar gaat eraan voorbij dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden maar ook uit vaagheden en verklaringen die niet plausibel zijn in het licht van de situatie in een homofobe maatschappij. Zo stroken verzoekers verklaringen omtrent de ontdekking van zijn geaardheid –blijkens zijn verklaringen ervoer hij die niet als problematisch- niet met het heersende klimaat jegens homoseksuelen in Kameroen. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat verzoeker enig gevoel van vertwijfeling zou hebben gekend of zich als adolescent, in een overwegende heteroseksuele en homofobe omgeving, toch minstens zou hebben gerealiseerd dat zijn pas ontdekte geaardheid potentieel problematisch was en dat hij afweek van de heersende norm. In die optiek is het ook niet geloofwaardig dat hij verklaarde bij zijn arrestaties zijn homoseksualiteit niet onder stoelen of banken te steken en er zelfs trots over te zijn. Voorts bleek

verzoeker volstrekt ongeloofwaardige verklaringen te hebben afgelegd omtrent het feit dat hij de heteroseksuele leden van zijn studiegroep "Brotherhood" zou kunnen hebben bekeerd tot de homoseksualiteit en niet verder kwam dan het afleggen van zeer vage verklaringen omtrent het introduceren van het ware doel van "Brotherhood" aan de geïnteresseerde mannen die naar de bijeenkomsten kwamen. Verder is het niet aannemelijk dat verzoeker, ondanks zijn vermeende engagement om homoseksuelen te verenigen in zijn groep en het bespreekbaar maken van een andere geaardheid –hij pleitte voor de vice-rector van de universiteit en zijn gevolg publiekelijk voor homoseksualiteit, wat toch wijst op een zeker activisme- geen namen kent van homoseksuele activisten of van NGO's die begaan zijn met de rechten van deze doelgroep. Van een universitair die een organisatie opricht met als doelstelling homoseksuele medestudenten te bereiken kan worden verwacht dat hij hierover beter zou geïnformeerd zijn, temeer nu volgens de landeninformatie in het administratief dossier er wel degelijk organisaties bestaan die actief zijn op het vlak van de verdediging van de rechten van homoseksuelen in Kameroen en in alle redelijkheid kan worden verwacht dat indien verzoeker een in die context controversiële studiegroep zou oprichten hij zich minstens extern ondersteund zou weten. Ten slotte is ook verzoekers verklaring over de open houding van zijn vader met betrekking tot zijn geaardheid en het feit dat hij, als winkelier, nooit problemen heeft gehad omwille van de homoseksualiteit van zijn zoon in een homofobe gemeenschap, niet geloofwaardig, net zomin als de vaststelling dat de man een brief schreef waarin hij aangaf, in tegenstelling tot wat zijn zoon beweerde, wél te weten wat met J.M. was gebeurd en die hij, niettegenstaande het stigma dat kleefte aan homoseksualiteit, officieel zou hebben laten legaliseren.

2.6.4. Al deze bevindingen, die door verzoeker niet in concreto werden weerlegd, leiden tot de conclusie dat hij zijn geaardheid en zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt. Dat hij een aantal gegevens wel kan vermelden doet hieraan geen afbreuk, net zomin als een verwijzing naar de "Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims" van UNHCR waarin het voordeel van de twijfel als uitgangspunt wordt vooropgesteld wanneer de verklaringen van de asielzoeker geloofwaardig lijken, zelfs wanneer er op het vlak van bijkomstigheden lacunes zijn. Dat is in casu niet het geval. Voorts zijn de hierboven gedane vaststellingen evenmin in strijd met de aanbevelingen in datzelfde rapport, luidens dewelke stereotiepe uitgangspunten moeten worden vermeden, de interviewer moet worden opgeleid in deze specifieke materie en het feit dat de asielzoeker geen significante homoseksuele relaties zou hebben gehad in zijn land van herkomst zijn vervolgingsvrees op grond van zijn geaardheid niet uitsluit.

2.6.5. De verwerende partij is op goede gronden en op basis van haar pertinente bevindingen tot de vaststelling kunnen komen dat verzoeker zijn gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid niet aannemelijk heeft gemaakt, nu aan die geaardheid op zich al geen geloof kan worden gehecht. Verzoekers verwijzing naar de situatie van homoseksuelen in Kameroen, ondersteund door de bij het verzoekschrift gevoegde landeninformatie, is derhalve niet dienstig, net zomin als zijn verwijzing naar het begrip "sociale groep" als zijnde één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Een ongeloofwaardig asielrelaas verdient het immers niet te worden getoetst aan deze conventie. Verder maak verzoeker evenmin aannemelijk dat een vernietiging zich opdringt met het oog op een medisch onderzoek, dan nog daargelaten de vraag wat de aard van dit medisch onderzoek dan wel zou moeten zijn.

2.7. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, en daargelaten de vraag of de schending van deze bepaling dienstig kan worden aangebracht in het kader van een beroep naar aanleiding waarvan geen uitspraak wordt gedaan over de wettigheid van een terugleidingsmaatregel, moet erop worden gewezen dat deze bepaling inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.8. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker brengt geen andere elementen aan dan deze die zijn asielrelaas en zijn geaardheid betreffen. Gelet op de hiervoor vastgestelde ongeloofwaardigheid daarvan, kan hij er niet langer op steunen teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere gegevens bij die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen verantwoorden, en voert evenmin elementen aan die erop zouden kunnen wijzen dat er in zijn land van herkomst een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op een situatie van willekeurig

geweld in het geval van een gewapend conflict. De gegevens van het dossier laten evenmin toe daartoe te besluiten.

2.9. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen. Het enig middel kan niet worden aangenomen en een vernietiging dringt zich, zoals reeds eerder gesteld, niet op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS